

Pirog a Visztulán

avagy útinapló Krakkóból

2018. október 20. szombat, Veszprém – Szlovákia - Krakkó

Nagy örömmel és várakozással teli izgalommal gyülekeztünk reggel negyed nyolckor a Ranolder téren, hogy időben indulhassunk Krakkóba. A buszra várva a legkülönbébb kérdések kavargtak a fejekben: Vajon hova tudok ülni a buszban? Milyen csapat jön össze? Mikor érünk oda? Mit felejtettem otthon? stb.

Miután sikeresen elhelyezkedtünk a buszon – Kovács Borka 9.H mellé ültem, vagy ő ült mellém (?)-, lassan mindenki feloldódott, majd rövid idő múlva megkezdte egész úton tartó - szokásos – evését, rágcálását, rájöttek, hogy jó kis magyar csapat jött össze erre a testvériskolai cserelátogatásra. A mindig beszélő 6. osztályosoktól az összetartó kilencedikeseken át a folyton éneklő tizenegyedikesekig. Krakkóhoz közeledve a vidámság mellett a cserekapcsolatba először bekapcsolódókban és a vendéglátó lengyel családoknál egyedül vendégeskedőkben egyre erősödött az izgalom: Vajon tudunk-e majd velük beszélni? Megértene-e? Milyenek lesznek a lengyelek?

Kísérő tanáraink (Hutvágner Erika néni, Renáta néni és Kati néni) ezt látva, folyamatosan meséltek a várható programokról, a mellettünk elsuhanó szlovákiai látnivalókról, s igyekeztek segíteni, oldania aggodalmainkat pl. azzal, hogy egy nagy sétát tettünk a szép őszi napsütésben Besztercebánya történelmi belvárosában, majd indulás után lengyel nyelvvóra következett a buszon Renáta nénivel. Megtanultuk lengyelül a köszönéseket, az igen –nem, jó –rossz, köszönöm, kérem, tea, kenyér, leves, stb. szavakat, a Jó étvágyat!, a köszönöm szépen stb. kifejezéseket és még egy lengyel dal is.

Átérve a szlovák –lengyel határon, Jablonkában megnéztünk belülről is egy nagyon régi fából épített templomot, s 18.30 körül értünk végül Krakkóba, ahol már vártak ránk lengyel barátaink, fogadóink. Pillanatok alatt szétszórtak bennünket a vendéglátó családok között, s már az autóban megindult az ismerkedés, beszélgetés.

Minket (Eszter, Janka és én) egy olyan lány (Kásia) fogadott, aki már mi is többször vendégül láttunk, akivel az iskoláink cserekapcsolatának (kb.5 éve) kezdete óta ismerjük egymást. Mivel nekik kicsi a lakásuk, ezért egyik barátnőjével (Kási) fogott össze, s a barátnőéknél laktunk + odaköltözött Kásia is, így aztán nem unatkoztunk. A mi lengyel családunk rendkívül nyitott és vendégszerető. Nagyon jól éreztük náluk magunkat. Ezúton is köszönjük mindazt, amit kaptunk tőlük, amiben részünk volt náluk. Természetesen, ha jönnek, mi fogadjuk őket.

2018. október 21. vasárnap, Krakkó

Ma is korán kellett kelnünk, reggeli után 8.30-ra a prezentációs nővérek krakkói iskolájába kellett érünk énekari próbára, ugyanis 10.00 az iskolához közel, Krakkó belvárosában található ferences templomban énekeltünk egy ünnepi szentmisén. A tapsból ítélve - szerintem - nagyon tetszett énekünk az ott lévő lengyel híveknek, és nekünk is élmény marad ez szentmise szolgálat.

Mise végén egy kicsit meglepődtünk, mikor ismerős arcot pillantottunk meg a templomban. Simon Lili volt az, iskolánk volt diákja –Kovács Gyöngyi néni lánya -, aki orvostanhallgatóként Krakkóban végzi szakmai gyakorlatát.

Ezen a napon ebéd a családnál, délután szabad program. Mi a kollégista lengyel lányokkal és az ott elszállásolt magyarokkal a Posztóháznál találkoztunk. Először egy kávézóba, majd egy képzőművészeti kiállításra mentünk. Különleges programként egy cukorka-készítő manufaktúrába látogattunk, ahol a munkafolyamat megtekintése mellett kóstolhattunk is.

Vacsora a családnál, majd foci Kási kisöccseivel. Este: beszélgetés a családdal. Elalvás előtt tanulás (Eszter – az eposz fogalma , Janka- A föl-földobott kő c. vers)

2018. október 22. hétfő, Krakkó

Irány az iskola! 1.óra lengyel nyelv magyaroknak – magyar nyelv lengyeleknek. Az órát Jasek és Ala vezet. Mindketten a krakkói Jagelló Egyetem magyar szakos hallgatói. Annyira megszerették a magyar nyelvet, Magyarországot, a Balatont és persze a cserekapcsolatban megismert barátaikat, hogy egy életre elkötelezték magukat a magyarral és a magyarokkal.

2.óra Mindenkinek más és más, ugyanis vendéglátó diákunkat kísértük a saját órájára.

Így én osztályfőnöki órán voltam, ahol önismereti feladatokat oldottak meg a tanulók.

10.00 órakor már a buszon ültünk, s indultunk Wadowicébe, hogy megnézzük II. János Pál pápa szülőházát, s a mellette álló templomot, ahol Karol Wojtylát megkeresztelték.

Wadowice előtt még megálltunk egy Lanckorona nevű kistelepülésen, mely a lengyel hagyományos, népi építészetéről nevezetes. Valóban olyan volt az egész városka, mint egy skanzen.

Wadowicében egy régi kastélyszerűségből kialakított étteremben ebédeltünk.

II. János Pál pápa szülőháza : már a júniusi osztálykiránduláskor jártam itt, ennek ellenér most is nagy élmény volt nekem ez a múzeum, mert az egész kiállításon átsugárzik, mennyire szeretik és tisztelik a lengyelek II. János Pál pápát. A pápa szülőháza melletti cukrászdában megkóstoltuk a pápa kedvenc krémjét is.

Visszatérve Krakkóba, a nővérek iskolájába mentünk, ahol sütivel, gyümölccsel roskadásig megrakott asztalokkal már előkészültek a nővérek a barátság este.

A köszöntések után néhány tanuló prezentációt mutatott be híres lengyel hazafiakról, akik a lengyel szabadságért harcoltak. Ez a komolyabb program azért került be az estbe, mert Lengyelország 100 éve nyerte vissza függetlenségét és egységét.

Ez alkalmából mi is elénekeltük barátainknak a buszon tanult és éppen ideillő lengyel dalt:

„Sto lat! Sto lat! niech żyje żyje nam...”

(= Általános születési köszöntő, gyakran születési kártyán. Nagyon sok boldogságot kívánok ezen a különleges napon.)

Persze nem maradhattak el régi közös „slágereink” sem: a Tavaszi szél... és az Orawa...

Vidám eszem-iszom után táncház következett, ahol lengyel táncokat tanultunk a krakkói iskola reneszánsz táncegyüttesének tagjaitól.

Fáradtan, de felfokozott hangulatban mentünk „haza”, ahol vacsorával várt bennünket Kasi anyukája és két kisöccse, akikkel még egy kicsit fociztunk is.

2018. október 23. kedd, Krakkó

Ma is az iskolában találkoztunk reggel, és onnan indultunk közösen (50 diák + 5 tanár) városnéző sétára.

Városnéző sétánk végállomásaként megérkeztünk a Wawelbe, a királyi várba, ahol megtekintettük a waweli katedrális, annak Zsigmond – toronyát és benne a híres harangot, valamint a király-sírokat.

Sajnos az időjárás nem kedvezett ezen a napon, mert igen hűvös lett, eleredt az eső és csípős szél fújt. Pedig a következő program egyik része kinti, szabadtéri elfoglaltság: hajózás a Visztulán.

Ezzel párhuzamosan, a csoport másik fele váltásban ebben a vendéglőben, ami a Visztulán volt, az ebédhez készült elő. Pirogot gyúrtak, sütöttek, salátát készítettek. Nekem ez a program tetszett legjobban, mivel nagyon szeretek sütogetni. Óriási élmény volt egy hajó, ennyi kis kuktával együtt dolgozni! Szerintem mindenki, akár lengyel, akár magyar diák – nagyon élvezte.

A szeles hajókázás után , jól kimelegedtünk a közös munkában, és a sülő pirog étvágygerjesztő illat még inkább meghozta az étvágyunkat . Aki akart, jól beebédelhetett.

Bár az idő a meleg étteremből jóllakottan még zordabbnak látszott, nem maradhattunk, mert egy lelkes apuka „ harci- játékot” szervezett nekünk. Én személy szerint inkább még néhány adag pirogot készítettem volna, de menni kellett a csapattal...

Az apuka terv alapján 3 csapat 3 irányból utazva közelítette meg a Krakkó határában épült Pilsudski – sáncot, amit 4 „orosz ügynök” (az apuka, Erika néni, Kati néni és a sofőrünk) védett, vagyis nekik kellett volna megakadályozniuk azt, hogy megrohamozzuk a sáncot. Jó időben ez egy jó program lett volna, de így zuhogó esőben és szélben csak a hideg elleni védekezéssel voltunk elfoglalva.

Persze sikeresen legyőztük az ügynököket, megmáztuk a sáncot, tisztelettel végighallgattuk az apuka történelmi előadását az esőben, sőt még a lengyel dalt is, amit ott a sáncnál elénekeltek.

Csurom vizesen, kissé sárosan, de a tömött buszon való hering- utazástól nevetőgörcsöt kapva mentünk vissza az iskolába, majd onnan haza.

2018. október 24. szerda, Krakkó –Zakopáne – Szlovákia – Veszprém

Reggel 8.30-kor találkoztunk a busznál. Búcsúzás. Könnyek, ölelések, mosolyok. Hála, köszönet, tervezés, meghívások. Nehéz indulás. Sikerélmény innen-onnan.

(fotók: Wanda nővér)

Köszönünk mindent Ewa nővér, Wanda nővér, Maciek és mindenki, aki lehetővé teszi, hogy ilyen élményekben, barátságban legyen részünk.

Nem szaporítom a szót: Kedves lengyel Barátaink! Várunk bennetek olyan szeretettel, amilyent mi kaptunk tőletek! Nem adhatjuk lejjebb!

„Sto lat! Sto lat! niech żyje żyje nam...”

Kámán Júlia

9.A